



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εκκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ὁκτωβρίου δεκάτῃ καὶ ἑβδόμῃ,
καὶ ὀλοένα ψηφίζονται νόμοι.



Ἀποκάλυψις φρικώδους, σκοτεινῆς, μυστηριώδους.

Ἀποκάλυψις καὶ πάλι
μοῦ γανόνει τὸ κεφάλι,
ἀποκάλυψις φρικώδους,
σκοτεινῆς, μυστηριώδους.

Ἀποκάλυψις ἐμπρὸς μου
τοῦ μικρομεγάλου κόσμου,
ἀποκάλυψις θηρίων
καὶ Ρωμηῶν ἑναερίων.

Κι' ἦτο κοιλὰς κλαυθμῶνες
τριγύρω μου μεγάλῃ,
κι' ἐγὼ τ' αὐτὸς μόνος
μὲ σκέψεις στὸ κεφάλι.

Ἡ πλάσις ἦτο κορυά,
γυμνὴ καὶ ψωραλέα,
κι' ἐμούγγριζαν θηρία
φρικτὰ καὶ πειναλέα.

Ἐψαλαν τροβαδοῦροι συγχρόνων κατορθώματα
σὲ δρόμους καὶ καντούνια,
εἶδα νὰ βγαίνουν φλόγες μεγάλαις ἀπὸ στόματα
καὶ μέσ' ἀπὸ ρουθούγια.

Ἐπήγαينا μονάχοις
στῶν θηρίων τὴν κοιλιάδα...
δὲν ἔβλεπες μὲ πάχος
καμμίαν ἀγελάδα.

Ἔτος χίλιον καὶ ἑννὶὰ καὶ ἑνιχκότα,
νέα πλάσις στὰ νέρη πετώτα.

Χίλια καὶ ἑννενηντα τρία,
καὶ παντοῦ φιλοπατρία.

Καὶ μέσ' ἀπὸ φωλιαῖς
ἔψαλλαν χελιδόνια:
πεῖνα καὶ στῆς Ἐληαῖς,
πεῖνα καὶ στὰ Κορδόγια.

Πεῖνα καὶ αὐτοῦ καὶ ἑκείνου,
πεῖνα σὰν Οὐγολίνου,
ἰσχνότης πανταχοῦ
πλουσίου καὶ πτωχοῦ.

Προγαστορες προβάλλουν ὡς εἶδος μπακαλιάρου,
κανέννας δὲν ἔμπορῶσε τὰ πόδια του νὰ πάρῃ,
καὶ μήτε καὶ ὁ Φραγκούλης δὲν ἔπερνε ποδάρι.

Ῥωτῶ γι' αὐτὰ τὰ χάλια,
κουνοῦνε τὰ κεφάλια,
κανεῖς δὲν ἀπαντᾷ.

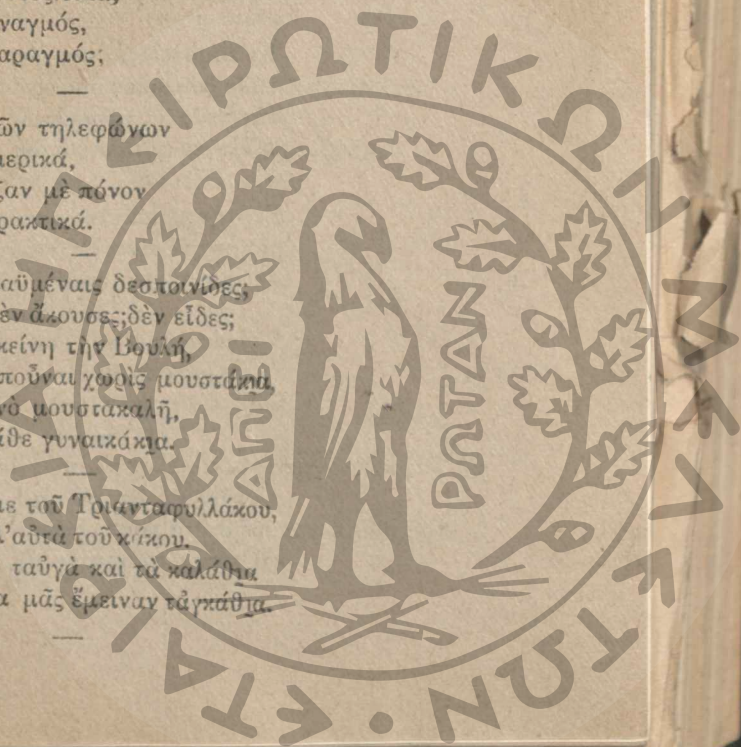
Κι' ἐγὼ μιλῶσα μόνος,
καὶ γυναικεῖος στόνος
ἀντήχησε κοντά.

Καὶ τότε, παραλίπα,
τί νᾶναι τοῦτος εἶπα,
ὁ νέος στεναγμός,
ὁ νέος σπαραγμός;

Κι' εἶδα τῶν τηλεφῶνων
κορίτσια μερικά,
κι' ἐστέναζαν μὲ πόνο
πολὺ σπαρακτικά.

Γιὰ τὸν εἶπα κλαῖτε, καυμέναις δεσποινίδες,
καὶ μᾶς ῥωτᾷς ἀκόμη δὲν ἀκουσες; δὲν εἶδες;
Ἐπήγαμε μονάχαις σ' ἐκείνη τὴν Βουλὴν,
μιλήσαμε στὸν Νέγρο, ποῦναι χωρὶς μυστακὰ,
μιλήσαμε σὲ κάθε τρανὰ μυστακαλῆ,
σὲ κάθε μισογύνῃ, σὲ κάθε γυναικάκι.

Στὴν καλοσύνη τ' ἐρέσαμε τοῦ Τριαντάφυλλου,
πλὴν μ' ὅλα αὐτὰ τοῦ κίκου.
Μᾶς ἔκαναν νὰ χάσωμε ταῦτά καὶ τὰ καλάδια
καὶ ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα μᾶς ἔμειναν τὰ γκάθια.



Κακότυχα κορίτσια, τούς είπα, δεν πειράζει,
γι' αυτό το ξαφνικό σας μη βάλετε μαράζι.
Μη παραλόγων έπη...
γυναίκες κι' άνδρες πρέπει
χωρίς καμιά μουρμούρα να κάνωμε θυσία
κι' αν γδάρουν το πετσί μας καθώς και του Μαρσά.

Η κάθε δέησής μας, ή κάθε μας μετάνοια
έπηγε' στα χαμένα...
εις τα τηλεφωνεία δεν θέλουν τα φουστάνια
τά κακομοιριασμένα.

Συγχάστετε' συγχάστετε, τούς είπα... τί να γίνη,
καυμένα θηλυκά...
κι' ακούετε τα σκώμματα του κάθε μισογύνη,
του κάθε γυναίκά.

Κι' έπήγαινα μοναχός μου' στον έρημον κλανθμόνα,
που σε μεταρρυθμίσεων τον έβαλαν άγωνα,
κι' έτρεχαν απ' όπισω μου τα δόλια τα κορίτσια
και του Θανάση μούλεγαν τα τρομερά καρίτσια,
που τον κατάξηρον μαστόν της άγελάδας σφίγγει
κι' από τηλεφωνήτριας ζητεί να βγάλη ξύγκι.

Κι' άκουσα θρήνον άλλον
παράποτε μεγάλον,
κι' έρώτησα: ποιοι τουτοί, που κλαίν με τόσο χάλι;
και μούπανε: δασκάλοι.

Δασκάλοι φορτωμένοι
με λεξικά και τόμους,
δασκάλοι πεταμένοι
μέσα' στους πέντε δρόμους.

Κι' έτρεχαν όλοένα
με πάμπολλα βιβλία
για νάβρουνε Σχολεία,
που τάχανε κλεισμένα.

Και μες' στην παραζάλην
άκουσα την μεγάλην
Διογενή παρθένον
έξω κατηγορημένων
να θρηνοδῇ Σχολείων
το πάλοι μεγαλείον.

Κι' έθρηνώδει κεκυφώς
κάθε δάσκαλος σοφός
της Θεάς της περιλύπου,
κι' έλεγεν αυτά περίπου:

Είς την πλάσιν την φαιδράν
με την γνώσιν την άδράν
άπορέω τί χρη' δοῦν.

Κι' έγώ τούς είπα τότε:
αν είσθε πατριῶται
μάθετε να μην τρώτε.

Τας καταργήσεις έκλαψα τας αληθώς άδικους
και τούς κατηγορημένους,
που τρώνε ταπαρέμφατα, τούς υπερσυντελείους,
και τούς παρακειμένους,

κι' απ' όλα τα Γερούνδια κι' απ' όλα τα Σουπῖνα
τούς απομέν' ή πείνα.

Δικασταί κατηγορημένοι πικρολαΐνε πεινασμένοι.

Φ.— Ποίος θρήνος άντηχεί,
Περικλέτο μου, δεινός,
και σπαράζει καθενός
ή φιλάνθρωπος ψυχή.

Άπ' έδω πτωχοί δασκάλοι
κι' απ' εκεί κορίτσια πάλι
κλαΐνε το πολύ των χάλι.

Κι' έτραβοῦσα μοναχός μου σε κατάκλειστα τεμένη,
κι' άκουσ' άλλους κοπετούς,
κι' έπλησίασα σ' αυτούς,
και μου λέν: Είρηνοδίκαι θρηνοδοῦν κατηγορημένοι.

Πάνε κι' Είρηνοδικεία,
και σ' αυτή την ήλικία
το τομάρι μας ζητούν
και' στους δρόμους μάς πετούν.

Κι' έτσι λέει με φωνή:
άνθρωποι χριστιανοί,
κάνετε έλεημοσύνη
στην άργή Δικαιοσύνη.

Τέτοιους λόγους λέγει φρένης
πας άργός Είρηνοδίκης,
και το κρέας των δαγκάνουν
και μου λένε τί να κάνουν;
Και τούς λέω, ψωμοζήτη:
κάνετε τον Τραπεζίτη.

Φωνάριαις διαφόρων κατά των νέων φόρων.

Φ.— Κι' έτραβοῦσα μοναχός μου λιγωμένος εις τα γέλωτα,
πλήν άκούω παρεκεί
να γογγύζουν μερικοί
για τα δόλια των τάμπέλια.

Άλλοι κλαΐνε δυνατά
οίνοπνεύματα, ποτά,
κι' άλλοι κλαίν έδώδιμα.

Σκούζει κι' άλλος φωναράς
της έσχάτης συμφοράς
πώς δεν έχ' είσοδήμα.

Άλλος πάλι γοερῶς κλαίει την οικοδομή του,
κι' όρκο πιάνει' στην τιμή του
πώς δεν βγάξει το ψωμί του.

Θρήνοι και δεινῶν δεινά,
κι' όλοι λέν αληθινά
πώς θα πάρουν τα βουνά.



Άλέθει νέος μύλος
της θεάς μας της Κονδύλης.

Κι' έτραβοῦσα μοναχός μου, Περικλέτο κακομοίρη,
κι' είδα τάξιν άγαστήν
και καθ' όλα θανμαστήν
σ' ένα κι' άλλο Μοναστήρι,
που θελε για βδέλλαις μόνο
έκατο δραχμαίς τον χρόνο.

Μήτε γίνεται ρεμουλα, μήτε' σ' της νυκτός τα σκότη
δεν κυττάζω καλογήρους
να γλεντούν με ποδογύρους
και να κάνουν φαγοπότι.

Δεν άκους εκεί στηλιάρι,
μοναχά σεμνό τροπάρι,
και σαν πριν οι καλογέροι
δεν το τρίβουν το πιπέρι.

Τώρα μες' στα Μοναστήρια
δεν τσουγκρίζουνε ποτήρια
ρασοφόροι μεθυσμένοι,
και μπορεί σ' αυτά να μένη
διαρκῶς εν ασφαλεία
κι' ή του Χάμλετ Όφηλία.

Κι' έρώτησα περίεργος: ποιος έφερε την τάξη,
κι' είναι τα Μοναστήρια μας μη βροῆξη και μη στάξη;
Και μούπανε: Ο Θανάσης μας, πούναι παππά παιδί...
μπράβο... του πρέπει του Λοκρού θεόπνευστος φῶδι.

Στρατιά μεγάλη μάχημος προβάλλει.

Φ.— Κι' έπήγαινα κατάμονος εν μέσῳ των κλανθμόνων,
όπου παλαι περιπαθείς άδύροντο κοιλίαι,
όποταν είδα στρατιάς και μέγα στρατώνων,
κι' όπλων ήκούετο κλαγγή κι' άστρατιαν πανοπλία.

Απο παντού στρατόπεδα
σ' έδάμβωναν θαυμάσια,
κι' έτρεχαν γυναικόπαιδα
να βλέπουν τα γυνάσια.

Όλους τούς απαλλαγέντας, όλους τούς διαθεσίμους
τούς εκύτταζε προθύμους,
και δεν έμεινε κανένας, Περικλέτο μου ζευζέκη,
που να μην κρατή τουφέκι.

Κι' είδα τότε μες' στους σάλους
στρατιώτας γυμνασμένους
δικασίας μας και δασκάλους
πρό πολλού κατηγορημένους.

Έστειλαν σχολεία και δικαιοί εις τον διάβολο πεσέσαι
κι' έτρεξαν βουλμιῶντες νάβρουν' στους στρατώνας θέσαι,
κι' έρουγαν έδω κι' εκεί
καθεμία γραμματιά,
κάθε δίκη, κάθε νόμο,
κι' έφορτώνοντο' στον ώμο

τοῦ στρατοῦ τὴν караβάνα
κι' ἔτρωγαν τὴν κουραμάννα.

Ὅλ' οἱ κατηγορημένοι, ξυλένης θεοτούμπη,
μετὰ μακροῦς ὁγῶνας
ἔτρεχαν' στοὺς στρατῶνας
γιὰ νάβρουν ἀποκοῦμπι.

Μὲ πόθους διαπύρους
καὶ τόσους ἀναπήρους
τοὺς εἶδα' στὴ γραμμῇ.

Κι' εἶπα, βρὲ φαμφαρόνε,
πῶς σήμερα δὲν τρῶνε
χαράμι τὸ ψωμί.

Κι' ἀπὸ τὰς ἐσχατιᾶς
ἔτρεχαν' στὰς στρατιᾶς
γιὰ νὰ γίνουνε φαντάρει, κανονιέρηδες, ἱππεῖς
μὲ ρομφαίαν ἀστραπῆς.

Κατετρόμαξαν τὰ κράτη
ἀπειράριθμοι στρατοί,
κι' εἶδα γέροντα σακάτη
τὸ τουφέκι νὰ κρατῇ.

Τίς ὁ γέρος ὁ γέρος,
ποῦναι τόσον ζωηρός;
καὶ μοῦ λέν: Ἐθνοφρουρός.

Εἰς τοὺς τρέχοντας καιροὺς
πέρνουνε κι' ἐθνοφρουροίς,
μὰ κι' ἐμὲν' ἀπὸ ταῦτ' ἡμ' ἄρπαξαν τὸν φουκαρᾶ
κι' ἀπὸ' πίσω λέν κι' ἐμπρός: στὸν στρατῶνα, μασκαρᾶ.

Ποῦ μὲ πᾶτε; τοὺς φωνάζω... μόλις στέκ' ὁ δυστυχής,
εἴμ' ἐκ τῶν ἀπαλλαγέντων τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς.
Τίποτε δὲν σὲ γλυτόνει...
στὸν στρατῶνα, μπαρμπατσόνι.

Καὶ μοῦ βγάζουν μερικοὶ
τὰ πολιτικά μου ράκη,
καὶ μοῦ βάζουν τὸ χαλὶ
καὶ μὲ κάνουν φανταράκι.

Κι' εὐθὺς πέρνουνε φωτιὰ
τὰ σβυσμένα γηρατειά.
Φεύγει τοῦ κορμιοῦ τὸ βάρος
ὅπως ἤμουν καὶ 'στ' ὀδόντια,
πούχα τότε γιὰ φαντάρους
τάλαιτούμενα προσόντια.

Κι' ἀρειμάνιος' στὴ μέση
τὸ σπαθὶ κι' ἐγὼ φορῶ,
κι' ὅπως θέλω καὶ μ' ἀρέσει
τὴν πατρίδα μου φρουρῶ.

Φρονήματος πληθώρα, ματιῶν ἀναλαμπή,
μὰ πρόβαλε' στὴ μέση
κάποιος τρανὸς μὲ φέσι,
κι' ἐρώτησα ποῖς εἶναι, καὶ μοῦ λαν: ὁ Ναμπή.

Πῶς μπαίνει' στὰ δικά μας
κι' ἡ καθεμιὰ Πρεσβεῖα,
καὶ θέλει μὲ τὴν βία
νὰ μάθῃ μυστικά μας;

Ὅλο βλέπει κι' ἐξετάζει
τὴν δική μας προκοπή...
Τοῦρκος Πρέσβυς μᾶς κυττάζει,
κάτι θέλει νὰ μᾶς' πῇ.

Λὲν μ' ἀρέσει τέτοιο κάζο,
πάρε πόδι τοῦ φωνάζω,
μὰ τὸ πόδι του πατεῖ
κι' ἐξηγήσεις μᾶς ζητεῖ
πῶς γενήκαν καὶ γιὰτι
ἀπροσδόκητοι στρατοί.

Τζάνουμ, ἐμεῖς δὲν κάνομε στρατοὺς ἀπὸ κακία,
μὰ γιὰ νὰ συμμαχήσωμε μαζί μὲ τὴν Τουρκία.
Χαῖρὸ δῶ, χαῖρὸ δῶ,
καὶ χαιρείσματα πολλὰ
καὶ στὸν Σεφκὲτ τὸν Τουρκαλᾶ.

Κι' εἶδα τῆς Βουλῆς θηρία, κι' ἓνα τῆς Κερκύρας πρώτης
θυμωμένο μπεινοβγαίνει,
ἐπειδὴ συχνὰ τοῦ μπαίνει
ὁ τῶν ὅπλων Λαπαθιώτης.

Δαμασμένο δὲν' μιλεῖ
κι' ἓνα μὲ χρυσὸ μαλλί,
ποῦτρωγε σαράντα μέραις μὲ πατάτα κι' ἔν' αὐγὸ...
κι' ἄλλα μπαίνουνε θηρία καὶ στὴν θέαν των σιγῶ.

Καὶ βλέπω' στὴν ἐξώθυρα καὶ στῆς Βουλῆς τὴν σάλα
γραμμένο τοῦτο τὸ ρητὸν μὲ γράμματα μεγάλα:
Ὅταν' μιῶ νὰ σιωπᾶς,
δὲν δέχομαι διακοπᾶς,
κι' ἂν εἶσαι Πάπας καὶ παππᾶς
μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς.

Ἀργεῖ νὰ ξημερώσῃ μὲ τοὺς πολλοὺς κοκόρους,
κι' ἠκούσθῃ τότε Γάτσος λαλῶν γι' ἀλευρεμπόρους.
Ὅρίστε καὶ τὸ δεῖγμα, φωνάζει' στὴν Βουλῇ,
κι' ἐφάνη σκόνῃ, στάκτῃ καὶ πίτερο πολὺ.

Ἀλλὰ καὶ' στὰ κεφάλια τοῦ τόπου τὰ καλλίτερα
ἐψάξανε καμπόσοι
γιὰ νάβρουν' λίγη γνῶσι,
καὶ' βρῆκαν μόνο πίτερα.

Τότε κι' ἐγὼ' στοὺς δρόμους ἐξώρμησα φρονήρης,
κι' εἶδα καὶ σένα, βλάμη, ποῦ τώρα θὰ μὲ δείρῃς.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐβγήκανε τρεῖς μέθοδοι μελέτης καὶ φρονήσεως
τοῦ Χακκοράφου τοῦ γιτροῦ κατὰ τῆς φανίης φθίσεως.
Τῆς εἴπε' στὸ συνέδριον τῶν ἱατρῶν ἐκεῖνο,
κι' ἐγὼ ποὺ τῆς ἐδιάβασα καθ' ὅλα τῆς ἐγκρίνω.

Τοῦ γιτροῦ μας τοῦ Καίρη, τοῦ σπουδαίου μαιευτῆρος
κι' ἐπιστήμονος μὲ αὔρας,
ἐξεδόθη τελευταίως ἀληθὲς σημαντικὴ
καὶ λαμπρὰ Μαιευτικὴ.

Ὁραῖος ὁ Μιτυληνῖος... στὴν Μιτυλήνῃ βγαίνει,
ἐφημερίδ' σατυρικὴ μὲ στίχους γραφομένη.
Ὁ φοιτητὴς Θεόδωρος Θεοδορίδης μόνος
διευθυντὴς ποιητικὸς κι' ἐκδότης τῆς συγγράμματος.